

U S T A W A

z dnia

2016 r.

o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. 2016 r. poz. 380 i 585) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 123 w § 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
„4) przez wydanie notarialnego nakazu zapłaty.”;
- 2) art. 647¹ otrzymuje brzmienie:

„Art. 647¹. § 1. Inwestor odpowiada solidarnie z wykonawcą za zapłatę wynagrodzenia należnego podwykonawcy z tytułu wykonanych przez niego robót budowlanych, których zakres został zgłoszony inwestorowi przez wykonawcę lub podwykonawcę, chyba że w ciągu czternastu dni od doręczenia inwestorowi zgłoszenia inwestor złożył wykonawcy i podwykonawcy uzasadniony sprzeciw wobec wykonywania tych robót przez podwykonawcę albo zgłoszenie to zostało doręczone inwestorowi po odbiorze tych robót przez inwestora lub wykonawcę.

§ 2. Zgłoszenie, o którym mowa w § 1, nie jest wymagane, jeżeli inwestor i wykonawca postanowili w formie pisemnej pod rygorem nieważności o zakresie robót wykonywanych za pomocą oznaczonego podwykonawcy.

§ 3. Inwestor ponosi odpowiedzialność za zapłatę podwykonawcy wynagrodzenia za wykonane roboty do wysokości zwykłego wynagrodzenia za roboty tego rodzaju.

§ 4. Zgłoszenie oraz sprzeciw, o których mowa w § 1, wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności.

§ 5. Przepisy § 1-4 stosuje się odpowiednio do odpowiedzialności inwestora wobec dalszych podwykonawców.

§ 6. Postanowienia umowne sprzeczne z treścią § 1-5 są nieważne.”.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny, ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego, ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawę z dnia 14 lutego 1991 r. - Prawo o notariacie, ustawę z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, ustawę z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, ustawę z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, ustawę z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym oraz ustawę z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych.

Art. 2. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 98¹ dodaje się art. 98² w brzmieniu:

„Art. 98². Do niezbędnych kosztów procesu zalicza się koszty wydania notarialnego nakazu zapłaty, od którego wniesiono sprzeciw.”;
- 2) w art. 505¹ pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) o roszczenia wynikające z umów, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza dwudziestu tysięcy złotych, a w sprawach o roszczenia wynikające z rękojmi, gwarancji jakości lub z niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową sprzedaży konsumenckiej, jeżeli wartość przedmiotu umowy nie przekracza tej kwoty;”;
- 3) po art. 740 dodaje się art. 740¹ w brzmieniu:

„Art. 740¹. Postanowienie w przedmiocie odmowy udzielenia zabezpieczenia, wydane na posiedzeniu niejawnym, sąd doręcza tylko stronie lub uczestnikowi postępowania, który żądał udzielenia zabezpieczenia.”;
- 4) w art. 741 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. Zażalenie na postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia podlega rozpoznaniu bezzwłocznie, nie później jednak niż w terminie dwóch tygodni od dnia jego wpływu do sądu.”;
- 5) po art. 752³ dodaje się art. 752^{3a} w brzmieniu:

„Art. 752^{3a}. Czynność prawna obowiązane go dokonana wbrew zakazowi zbycia nieruchomości albo spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu jest nieważna.”;
- 6) w art. 754¹ § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej albo jeżeli sąd inaczej nie postanowi, zabezpieczenie udzielone według przepisów niniejszego tytułu upada po upływie dwóch miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia uwzględniającego roszczenie, które podlegało zabezpieczeniu, albo od uprawomocnienia się postanowienia o odrzuceniu apelacji lub innego środka zaskarżenia od orzeczenia uwzględniającego roszczenie, które podlegało zabezpieczeniu.”;
- 7) art. 757 otrzymuje brzmienie:

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 293, 379, 435, 567, 616, 945, 1091, 1161, 1296, 1585, 1626, 1741 i 1924, z 2015 r. poz. 2, 4, 218, 539, 978, 1062, 1137, 1199, 1311, 1418, 1419, 1505, 1567, 1587, 1595, 1634, 1635 i 1854 oraz z 2016 r. poz. 195 i 437.

„Art. 757. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej albo sąd inaczej nie postanowi, zabezpieczenie udzielone według przepisów niniejszego tytułu upada po upływie dwóch miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia uwzględniającego roszczenie, które podlegało zabezpieczeniu, albo od uprawomocnienia się postanowienia o odrzuceniu apelacji lub innego środka zaskarżenia od orzeczenia uwzględniającego roszczenie, które podlegało zabezpieczeniu. Na wniosek obowiązany sąd wydaje postanowienie stwierdzające upadek zabezpieczenia.”;

8) w art. 777 w § 1 po pkt 2¹ dodaje się pkt 2² w brzmieniu:

„2²) notarialny nakaz zapłaty;”;

9) w art. 781 po § 2 dodaje się § 2¹ w brzmieniu:

„§ 2¹. Notarialnemu nakazowi zapłaty, jeżeli uprawnienie lub obowiązek po jego wydaniu przeszły na inną osobę, klauzulę wykonalności na rzecz lub przeciwko tej osobie nadaje sąd pierwszej instancji, właściwy ze względu na treść roszczenia objętego nakazem, w którego okręgu osoba, na którą przeszło uprawnienie, ma miejsce zamieszkania lub siedzibę.”;

10) po art. 786² dodaje się art. 786³ w brzmieniu:

„Art. 786³. W postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności notarialnemu nakazowi zapłaty sąd bada również, czy notariusz zamieścił na nim adnotację o:

- 1) zarejestrowaniu nakazu ze wskazaniem numeru wynikającego z kolejności wpisu a także dnia, miesiąca i roku oraz godziny i minuty dokonania wpisu;
- 2) niewniesieniu sprzeciwu albo wniesieniu sprzeciwu w całości albo w części.”;

11) w art. 913 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli zajęty w egzekucji majątek dłużnika nie rokuje zaspokojenia egzekwowanych należności lub jeżeli wierzyciel wykaze, że na skutek prowadzonej egzekucji nie uzyskał w pełni zaspokojenia swej należności, może on żądać zobowiązania dłużnika do złożenia wykazu majątku z wymienieniem rzeczy i miejsca, gdzie się znajdują, przypadających mu wierzytelności i innych praw majątkowych lub informacji o odpłatnych i nieodpłatnych czynnościach prawnych dokonanych na rzecz osób trzecich, w okresie pięcioletnim poprzedzającym wszczęcie egzekucji, które miały lub mogą mieć wpływ na stan jego majątku, oraz do złożenia przyrzeczenia według roty: „Świadomy znaczenia mych słów i odpowiedzialności przed prawem zapewniam, że złożony przeze mnie wykaz majątku jest prawdziwy i zupełny.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2016 r. poz. 599) w art. 15 po § 1 dodaje się § 1a i § 1b w brzmieniu:

„§ 1a. Jeżeli, na podstawie odrębnych przepisów, wierzyciel jest obowiązany albo uprawniony do udostępniania albo przekazywania informacji gospodarczych do biur informacji gospodarczej na zasadach określonych w tych przepisach oraz w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1015 i 1188 oraz z 2016 r. poz. 396) w upomnieniu, o którym mowa w § 1, wierzyciel zamieszcza pouczenie o możliwości przekazania albo udostępnienia informacji o wierzytelności do biura informacji gospodarczej.

§ 1b. Przekazywanie przez organy jednostek samorządu terytorialnego informacji, o których mowa w ust. 1a, wymaga uprzedniej zgody, wyrażonej w drodze uchwały, odpowiednio rady gminy, rady powiatu albo sejmiku województwa, określającej zakres zobowiązań, z tytułu których informacje będą przekazywane.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. - Prawo o notariacie (Dz. U. z 2014 r. poz. 164, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 79 po pkt 5 dodaje się pkt 5a-5c w brzmieniu:
 - „5a) wydaje notarialne nakazy zapłaty;
 - 5b) doręcza notarialne nakazy zapłaty;
 - 5c) nadaje klauzule wykonalności notarialnym nakazom zapłaty;”;
- 2) w Dziale II po rozdziale 7 dodaje się rozdział 7a w brzmieniu:

„Rozdział 7a

Notarialne nakazy zapłaty

Art. 105a. Notariusz wydaje notarialny nakaz zapłaty obejmujący roszczenia określone w przepisie art. 498 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 105b. § 1. Notarialny nakaz zapłaty wydaje się na wniosek złożony, w formie pisemnej, w kancelarii notariusza.

§ 2. Wniosek powinien zawierać:

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 993 i 1585 oraz z 2015 r. poz. 218, 978, 1137, 1224 i 1311.

- 1) oznaczenie wnioskodawcy oraz osoby, która ma być zobowiązana do wykonania notarialnego nakazu zapłaty, ich przedstawicieli ustawowych lub pełnomocników z oznaczeniem ich miejsca zamieszkania lub siedziby;
- 2) wniosek o wydanie nakazu zapłaty przez notariusza;
- 3) dokładnie określone żądanie;
- 4) przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie;
- 5) oświadczenie, czy sprawa o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi podmiotami jest w toku albo, czy taka sprawa jest prawomocnie osądzona;
- 6) podpis wnioskodawcy albo jego przedstawiciela ustawowego albo pełnomocnika;
- 7) wskazanie załączników;
- 9) numer PESEL wnioskodawcy będącego osobą fizyczną, jeżeli jest on obowiązany do jego posiadania;
- 10) numer NIP wnioskodawcy innego niż osoba fizyczna, jeżeli jest on obowiązany do jego posiadania oraz numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w wypadku jego braku - numer w innym właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli jest on obowiązany do jego posiadania.

§ 3. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) dowód uiszczenia taksy notarialnej;
- 2) pełnomocnictwo lub jego wierzitelny odpis, jeśli wniosek wnosi pełnomocnik;
- 3) dokument stanowiący dowód faktu istotnego dla wydania nakazu zapłaty;
- 4) odpis wniosku i załączników dla osoby, która ma być zobowiązana do wykonania notarialnego nakazu zapłaty.

Art. 105c. § 1. W notarialnym nakazie zapłaty nakazuje się osobie zobowiązanej do jego wykonania, żeby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia tego nakazu zaspokoila roszczenie w całości wraz z kosztami za wydanie nakazu oraz kosztami jego doręczenia albo w tym terminie wniosła sprzeciw do notariusza.

§ 2. Ponadto notarialny nakaz zapłaty powinien zawierać:

- 1) imię i nazwisko notariusza, a jeżeli nakaz wydał zastępca notariusza - nadto imię i nazwisko zastępcy, oraz wskazanie kancelarii notarialnej;
- 2) imiona, nazwiska wnioskodawcy oraz osoby zobowiązanej do wykonania notarialnego nakazu zapłaty, a jeżeli nakaz został wydany na rzecz lub przeciwko osobie niebędącej osobą fizyczną - jej nazwę oraz ich miejsce zamieszkania albo siedzibę lub adres do doręczeń;

- 3) wskazanie daty złożenia wniosku, na podstawie którego został wydany nakaz zapłaty;
- 4) numer w rejestrze notarialnych nakazów zapłaty wraz ze wskazaniem numeru dnia, miesiąca i roku oraz godziny i minuty dokonanego wpisu;
- 5) podpis notariusza;
- 6) pouczenie o sposobie i terminie wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz o skutkach niezaskarżenia nakazu zapłaty.

Art. 105d. § 1. Notariusz niezwłocznie po sporządzeniu nakazu zapłaty dokonuje jego wpisu do rejestru notarialnych nakazów zapłaty przez wprowadzenie, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego danych, o których mowa w § 2 pkt 3-6. Notariusz opatruje wpis bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu.

§ 2. Rejestr notarialnych nakazów zapłaty obejmuje:

- 1) numer wynikający z kolejności wpisu;
- 2) dzień, miesiąc i rok oraz godzinę i minutę dokonania wpisu;
- 3) dzień, miesiąc i rok oraz miejsce sporządzenia notarialnego nakazu zapłaty;
- 4) imię, nazwisko i siedzibę kancelarii notariusza, a jeżeli notarialny nakaz zapłaty sporządziła osoba wyznaczona do zastępstwa notariusza lub upoważniona do dokonywania czynności notarialnych - nadto imię i nazwisko tej osoby;
- 5) imię i nazwisko albo nazwę wnioskodawcy i osoby zobowiązanej do wykonania notarialnego nakazu zapłaty;
- 6) treść roszczenia objętego notarialnym nakazem zapłaty.

§ 3. Z chwilą dokonania wpisu w rejestrze notariusz otrzymuje, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, zawiadomienie o zarejestrowaniu oraz możliwości uzyskania potwierdzenia zarejestrowania notarialnego nakazu zapłaty ze wskazaniem numeru wynikającego z kolejności wpisu. W tym samym trybie notariusz uzyskuje zawiadomienie o niezarejestrowaniu notarialnego nakazu zapłaty.

§ 4. Zarejestrowanie nie następuje, jeżeli w stosunku do danego roszczenia został już uprzednio zarejestrowany notarialny nakaz zapłaty.

Art. 105e. § 1. Krajowa Rada Notarialna utworzy system informatyczny do prowadzenia rejestru notarialnych nakazów zapłaty oraz zapewnia notariuszom dostęp do tego systemu w celu dokonywania wpisów, dostęp do danych z rejestru oraz ochronę tych danych przed nieuprawnionym dostępem. Podpis elektroniczny

weryfikowany przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu, zapewnia notariuszowi dostęp do rejestru.

§ 2. Krajowa Rada Notarialna udostępnia w sieciach informatycznych, a w szczególności na swojej stronie internetowej, informacje o zarejestrowanych notarialnych nakazach zapłaty obejmujące dane, o których mowa w art. 105d § 2.

Art. 105f. § 1. Notariusz odmówi wydania nakazu zapłaty, jeżeli nie uiszczono należnej taksy notarialnej albo wniosek spełnia warunków formalnych, o których mowa w art. 105b.

§ 2. Ponadto notariusz odmówi wydania nakazu zapłaty, jeżeli według treści wniosku:

- 1) roszczenie jest oczywiście bezzasadne;
- 2) przytoczone we wniosku okoliczności budzą wątpliwości;
- 3) miejsce pobytu osoby, która ma być zobowiązana do wykonania notarialnego nakazu zapłaty nie jest znane albo gdyby doręczenie jej nakazu nie może nastąpić w kraju;
- 4) zaspokojenie świadczenia dochodzonego przez wnioskodawcę zależy od spełnienia przez niego świadczenia wzajemnego na rzecz osoby, która ma być zobowiązana do wykonania notarialnego nakazu zapłaty.

§ 3. Z odmowy wydania nakazu zapłaty notariusz sporządza protokół. O sporządzeniu protokołu notariusz niezwłocznie informuje wnioskodawcę.

Art. 105g. § 1. Osobie zobowiązanej do wykonania notarialnego nakazu zapłaty, doręcza się nakaz zapłaty wraz z odpisem wniosku o jego wydanie oraz odpisami załączników do wniosku.

§ 2. Doręczenie notarialnego nakazu zapłaty następuje:

- 1) osobie zobowiązanej do jego wykonania - osobiście przez notariusza lub przez zatrudnionych w kancelarii pracowników;
- 2) osobie uprawnionej z tytułu notarialnego nakazu zapłaty - osobiście przez notariusza lub przez zatrudnionych w kancelarii pracowników albo przy odpowiednim zastosowaniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.

§ 3. Odmowa odbioru notarialnego nakazu zapłaty przez osobę zobowiązaną do jego wykonania jest równoznaczna z doręczeniem tej osobie nakazu zapłaty.

Art. 105h. Notariusz uchyli wydany przez siebie nakaz zapłaty, jeżeli doręczenie nakazu osobie zobowiązanej do jego wykonania nie może nastąpić w kraju lub w sposób

określony w art. 105g § 2 pkt 1. Nie dotyczy to przypadku odmowy odbioru nakazu zapłaty.

Art. 105i. § 1. Sprzeciw od notarialnego nakazu zapłaty wnosi się, w formie pisemnej, w terminie dwutygodniowym od jego doręczenia do notariusza, który go wydał lub, w wypadku zaprzestania prowadzenia kancelarii przez notariusza, do rady izby notarialnej właściwej ze względu na siedzibę tej kancelarii.

§ 2. W przypadku wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty odpowiednio traci moc w całości albo w części zaskarżonej sprzeciwem. Utrata mocy przez nakaz zapłaty nie niweczy skutku, o którym mowa w przepisie art. 123 § 1 pkt 4 Kodeksu cywilnego.

§ 3. Po otrzymaniu sprzeciwu notariusz lub rada izby notarialnej niezwłocznie przekazuje sprawę do sądu właściwego ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę osoby zobowiązanej do wykonania notarialnego nakazu zapłaty.

Art. 105j. § 1. Na notarialnym nakazie zapłaty umieszcza się adnotację o:

- 1) zarejestrowaniu ze wskazaniem numeru wynikającego z kolejności wpisu a także dzień, miesiąc i rok oraz godzinę i minutę dokonanego wpisu;
- 2) niewniesieniu sprzeciwu - jeżeli notariusz w terminie miesiąca od doręczenia nakazu zapłaty nie otrzymał sprzeciwu;
- 3) wniesieniu sprzeciwu w całości albo w części.

Art. 105k. Jeżeli osoba zobowiązana do wykonania notarialnego nakazu zapłaty nie wniosła w terminie sprzeciwu od nakazu zapłaty i wystąpiła z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia, notariusz przekazuje wniosek celem rozpoznania sądowi rejonowemu właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedziby tej osoby. Do przywrócenia terminu stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 105l. Do notarialnych nakazów zapłaty stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 9. Notariusz na żądanie sądu lub prokuratora przesyła wypis nakazu zapłaty.

Art. 105m. Do notarialnych nakazów zapłaty stosuje się odpowiednio przepis art. 353² Kodeksu postępowania cywilnego, z zastrzeżeniem sprostowania lub uzupełnienia notarialnego nakazu zapłaty, które następuje na podstawie przepisu art. 80 § 4.

Art. 105n. Klauzulę wykonalności notarialnemu nakazowi zapłaty nadaje notariusz, inny niż ten, który wydał nakaz zapłaty, na wniosek osoby uprawnionej z tytułu notarialnego nakazu zapłaty.

Art. 105o. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, brzmienie klauzuli wykonalności, mając na względzie sprawne prowadzenie egzekucji i zapewnienie możliwości obrony praw jej uczestników.

Art. 105p. § 1. Na czynności notariusza w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności przysługuje zażalenie. Przepis art. 83 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Na postanowienie sądu zażalenie nie przysługuje.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503, z późn. zm.⁴⁾) po art. 17e dodaje się art. 17f w brzmieniu:

„Art. 17f. Czynem nieuczciwej konkurencji jest niezażądanie przez wierzyciela aktualizacji albo usunięcia informacji gospodarczej mimo zaistnienia obowiązku jej aktualizacji albo usunięcia zgodnie z ustawą z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1015 i 1188 oraz z 2015 r. poz. 396).”.

Art. 6. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2015 r. poz. 790, z późn. zm.⁵⁾) w art. 2 w ust. 3 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) przekazywanie informacji o bezskutecznych egzekucjach sądowych do biur informacji gospodarczej, w zakresie określonym w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1015 i 1188 oraz z 2015 r. poz. 396).”.

Art. 7. W ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 623) w art. 19 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Trzy czwarte części opłaty pobiera się od:

- 1) pozwanego w razie wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym;
- 2) osoby uprawnionej z tytułu notarialnego nakazu zapłaty w razie wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego przez notariusza.”.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 162, poz. 1693 i Nr 172, poz. 1802, z 2005 r. Nr 10, poz. 68, z 2007 r. Nr 171, poz. 1206 oraz z 2009 r. Nr 201, poz. 1540.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1045, 1224, 1311, 1561, 1670, 1830 i 1890.

Art. 8. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, z późn. zm.⁶⁾) po art. 54 dodaje się art. 54a w brzmieniu:

„Art. 54a. Jednostka sektora finansów publicznych może zawrzeć ugody w sprawie spornej należności cywilnoprawnej w przypadku dokonania oceny, że skutki ugody są dla jednostki korzystniejsze niż prawdopodobny wynik postępowania sądowego albo arbitrażowego. Ocena skutków ugody nastąpi przy uwzględnieniu okoliczności sprawy, w szczególności zasadności spornych żądań, możliwości ich zaspokojenia i przewidywanych kosztów postępowania.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (Dz. U. Nr 7 poz. 44) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ustawa ma zastosowanie w sprawach o roszczenia z tytułu odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, z tytułu czynów niedozwolonych, z tytułu odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania umownego lub z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, a w odniesieniu do roszczeń o ochronę konsumentów także w innych sprawach.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. W postępowaniu grupowym wyłączone jest dochodzenie roszczeń o ochronę dóbr osobistych, z wyjątkiem roszczeń wynikających z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, w tym roszczeń przysługujących osobom najbliższym poszkodowanego lub zmarłego wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

2b. Możliwość dochodzenia w postępowaniu grupowym roszczeń pieniężnych wynikających z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, w tym roszczeń pieniężnych przysługujących osobom najbliższym poszkodowanego, zmarłego wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, ograniczona jest do żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego, na zasadach określonych w art. 2 ust. 3.”;

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 938 i 1646, z 2014 r. poz. 379, 911, 1146, 1626 i 1877, z 2015 r. poz. 238, 532, 1045, 1117, 1130, 1189, 1190, 1269, 1358, 1513, 1830, 1854, 1890 i 2150 oraz z 2016 r. poz. 195.

2) w art. 2:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Postępowanie grupowe w sprawach o roszczenia pieniężne jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy wysokość roszczenia każdego członka grupy została ujednoczona poprzez zrównanie wysokości roszczenia dochodzonego przez członków grupy lub podgrupy.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Ujednoczenie wysokości roszczeń wyklucza możliwość dochodzenia przez członka grupy pozostałej części roszczenia ponad ujednoczoną wysokość, chyba że roszczenie członka grupy nie zostało rozpoznane w postępowaniu grupowym.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W sprawach o roszczenia pieniężne powództwo może ograniczać się do żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego za określone zdarzenie lub zdarzenia. W takim przypadku powód nie jest obowiązany wykazywać interesu prawnego w ustaleniu.”,

d) po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Uwzględniając żądanie ustalenia odpowiedzialności pozwanego za określone zdarzenie lub zdarzenia, sąd ustala okoliczności wspólne członkom grupy, stanowiące przesłanki dochodzonych przez nich roszczeń.”;

3) w art. 6:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wskazanie okoliczności, o których mowa w art. 1 ust. 1, a w przypadku roszczeń pieniężnych także dokonanie ujednoczenia wysokości roszczeń członków grupy lub podgrup; ”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Żądanie pozwu w sprawach o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na podstawie art. 2 ust. 3 obejmować powinno także wskazanie roszczeń pieniężnych, których dochodzeniu służyć ma żądany wyrok ustalający odpowiedzialność, przy czym nie jest konieczne wskazywanie wysokości tych roszczeń.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do pozwu należy dołączyć oświadczenia członków grupy o przystąpieniu do grupy i wyrażeniu zgody co do osoby reprezentanta grupy oraz umowę reprezentanta grupy z pełnomocnikiem, określającą sposób wynagrodzenia pełnomocnika. W sprawach o roszczenia pieniężne oświadczenie każdego z członków grupy o przystąpieniu do grupy powinno obejmować także zgodę na ujednoczenie wysokości roszczenia oraz oświadczenie o zapoznaniu się z treścią art. 2 ust. 2a.”;

4) w art. 8:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Na żądanie pozwanego sąd może zobowiązać powoda do złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu, jeżeli pozwany uprawdopodobni, że powództwo jest bezzasadne oraz że brak kaucji uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie orzeczenia w przedmiocie kosztów postępowania w razie oddalenia powództwa.

2. Pozwany może zgłosić żądanie zabezpieczenia kosztów najpóźniej przy pierwszej czynności procesowej. Pozwany nie ma prawa domagać się złożenia kaucji, jeżeli uznana przez niego część roszczenia wystarcza na zabezpieczenie kosztów. O żądaniu pozwanego sąd rozstrzyga po uprawomocnieniu się postanowienia w przedmiocie składu grupy.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Po bezskutecznym upływie wyznaczonego przez sąd terminu do złożenia kaucji sąd zawiesza postępowanie, a w razie niewpłacenia kaucji w terminie dalszych 3 miesięcy, sąd odrzuca pozew lub środek odwoławczy, orzekając o kosztach, jak w przypadku cofnięcia pozwu.”;

c) po ust. 6 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania, o którym mowa w ust. 5, zażalenie nie przysługuje.”;

5) w art. 10:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sąd rozstrzyga na posiedzeniu niejawnym o dopuszczalności postępowania grupowego i odrzuca pozew, jeżeli sprawa nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu grupowym. W przeciwnym razie sąd wydaje postanowienie o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym.”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przed wyznaczeniem posiedzenia niejawnego w przedmiocie dopuszczalności postępowania grupowego, przewodniczący zarządza wniesienie odpowiedzi na pozew zgodnie z art. 207 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego.”,

c) uchyla się ust. 2,

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku wytoczenia przez członka grupy, w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się postanowienia o odrzuceniu pozwu, powództwa o roszczenie, które było objęte powództwem w postępowaniu grupowym, w odniesieniu do tego roszczenia zostają zachowane skutki wytoczenia powództwa w postępowaniu grupowym.”;

6) po art. 10 dodaje się art. 10a-10b w brzmieniu:

„Art. 10a. Po wydaniu postanowienia o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym, dopuszczalność prowadzenia postępowania grupowego nie podlega ponownemu badaniu w dalszym toku postępowania. W stosunku do postanowienia o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym art. 380 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego nie stosuje się.

Art. 10b. Sąd Najwyższy uwzględniając skargę kasacyjną na postanowienie o odrzuceniu pozwu z uwagi na niedopuszczalność postępowania grupowego, może uchylić zaskarżone postanowienie i postanowić o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym.”;

7) w art. 11:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„Publikacja ogłoszenia o wszczęciu postępowania grupowego następuje w sposób najbardziej odpowiedni dla danej sprawy, tak aby umożliwiło ono poinformowanie o postępowaniu wszystkich potencjalnie zainteresowanych przystąpieniem do grupy, w szczególności ogłoszenie może zostać zamieszczone na stronach Biuletynu Informacji Publicznej właściwego sądu, na stronach internetowych stron lub ich pełnomocników, w prasie o zasięgu ogólnokrajowym bądź lokalnym.”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 6-7 w brzmieniu:

„6. Zbiorcze zestawienie będących w toku oraz prawomocnie zakończonych postępowań grupowych, w których wydane zostało postanowienie o rozpoznaniu

sprawy w postępowaniu grupowym udostępnia się do publicznej wiadomości poprzez zamieszczenie wykazu postępowań grupowych w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości. Wykaz zawiera w szczególności dane, o których mowa w ust. 2 pkt 1-4, oraz informacje o publikacji ogłoszenia, o którym mowa w ust. 1.

7. Minister Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia szczegółową treść wykazu, o którym mowa w ust. 6, warunki przekazywania przez sądy informacji objętych wykazem oraz zasady prowadzenia i udostępniania do publicznej wiadomości wykazu.”;

8) w art. 17:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Wniesienie zażalenia na postanowienie w przedmiocie składu grupy nie wstrzymuje merytorycznego rozpoznania sprawy. Niezwłocznie po wydaniu postanowienia w przedmiocie składu grupy sąd wyznacza rozprawę lub w inny sposób nadaje sprawie dalszy bieg.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Po uprawomocnieniu się postanowienia, o którym mowa w ust. 1, oświadczenie członka grupy o wystąpieniu z grupy jest bezskuteczne.”;

9) po art. 20 dodaje się art. 20a w brzmieniu:

„Art. 20a. 1. W rozpatrywanych w postępowaniu grupowym sprawach o roszczenia pieniężne, jeżeli sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości każdego roszczenia jest niemożliwe albo znacznie utrudnione, sąd może w wyroku zasądzić na rzecz członków grupy lub podgrupy roszczenie w ujednocionej wysokości, dokonując oceny opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

2. Przed wydaniem wyroku, o którym mowa w ust. 1, sąd wysłuchuje stanowisk stron co do wysokości kwot zasądzanych na rzecz członków grupy lub podgrupy. Sąd może wysłuchać stanowisk stron na posiedzeniu niejawnym.

3. Sąd uwzględniając powództwo jest związany zgodnym wnioskiem stron w zakresie wysokości kwoty przypadającej członkom grupy lub podgrupy.”;

10) art. 24 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„W zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego, z wyłączeniem art. 7, art. 8, art. 117-124, art. 194-196, art. 204, art. 205, art. 207 § 3 i art. 425-505¹⁴.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1015 i 1188 oraz z 2015 r. poz. 396) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisów ustawy nie stosuje się do udostępniania danych:

- 1) pochodzących z publicznie dostępnych rejestrów lub zbiorów;
- 2) w celu sprzedaży wierzytelności przez ogłoszenie publiczne.”;

2) w art. 2:

a) w ust. 1:

- po pkt 1 dodaje się pkt 1a i 1b w brzmieniu:

„1a) organu administracji rządowej lub jego jednostki terenowej dotyczące:

- a) nazwy organu lub jego jednostki terenowej,
- b) siedziby organu lub jego jednostki terenowej i adresu;

1b) organu jednostki samorządu terytorialnego dotyczące:

- a) nazwy organu,
- b) siedziby organu i adresu;”;

- w pkt 4 dodaje się lit. j w brzmieniu:

„j) informacji o tym, że dłużnik uznaje roszczenie za przedawnione.”;

- w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 i 7 w brzmieniu:

„6) bezskutecznej egzekucji sądowej wobec dłużnika niebędącego konsumentem;

7) w przypadku informacji gospodarczych przekazywanych przez wierzycieli, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 4 lit. g i h, odpowiednio:

a) jeżeli informacje gospodarcze dotyczą podmiotu będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej:

- nazwy albo firmy,
- siedziby i adresu,
- numeru NIP lub innego numeru identyfikacyjnego w przypadku osoby zagranicznej, o której mowa w art. 5 pkt 2 lit. b i c ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej,
- numeru REGON, jeżeli został nadany,

- b) jeżeli informacje gospodarcze dotyczą osoby fizycznej:
 - imion i nazwiska,
 - adresu miejsca zamieszkania lub adresu do doręczeń,
 - numeru PESEL lub innego numeru potwierdzającego tożsamość,
 - serii i numeru dowodu osobistego lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość;
- c) jeżeli informacje gospodarcze dotyczą osoby fizycznej wykonującej działalność gospodarczą:
 - imion i nazwiska,
 - firmy,
 - oznaczenia miejsca zamieszkania i adresu do doręczeń lub adresu, pod którym jest wykonywana działalność gospodarcza,
 - numeru identyfikacji podatkowej (NIP) lub innego numeru identyfikacyjnego w przypadku osoby zagranicznej, o której mowa w art. 5 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej,
 - numeru REGON, jeżeli został nadany.”,

b) w ust. 2:

- pkt 1-4 otrzymują brzmienie:

„1) dłużniku - rozumie się przez to:

- a) osobę fizyczną, w tym osobę fizyczną wykonującą działalność gospodarczą,
- b) osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, zobowiązaną względem wierzyciela w związku z wykonywaną działalnością gospodarczą lub stosunkiem prawnym,
- c) osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej zobowiązaną do zapłaty należności publicznoprawnej na podstawie przepisów odrębnych;

2) dłużniku niebędącym konsumentem - rozumie się przez to:

- a) osobę fizyczną wykonującą działalność gospodarczą zobowiązaną względem wierzyciela albo zobowiązaną do zapłaty należności publicznoprawnej w związku z wykonywaną działalnością gospodarczą, jak również osobę fizyczną, która zakończyła

wykonywanie działalności gospodarczej, w zakresie zobowiązań względem wierzyciela związanych z zakończoną działalnością gospodarczą,

- b) osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej zobowiązaną względem wierzyciela albo zobowiązaną do zapłaty należności publicznoprawnej w związku z wykonywaną działalnością gospodarczą lub stosunkiem prawnym;
- 3) dłużniku będącym konsumentem - rozumie się przez to:
- a) osobę fizyczną, o której mowa w art. 22¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380 i 585),
 - b) osobę fizyczną zobowiązaną do zapłaty należności publicznoprawnej niepozostającej w związku z wykonywaną działalnością gospodarczą,
 - c) osobę zobowiązaną do świadczeń alimentacyjnych, o której mowa w art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2016 r. poz. 169 i 195),
 - d) rodzica zobowiązanego do ponoszenia opłaty za pobyt dziecka w rodzinie zastępczej, rodzinnym domu dziecka, placówce opiekuńczo-wychowawczej, regionalnej placówce opiekuńczo-terapeutycznej lub interwencyjnym ośrodku preadopcyjnym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 575),
 - e) zobowiązanego do uiszczenia grzywny, również orzeczonej jako kara zastępcza, nawiązki na rzecz Skarbu Państwa, kwoty pieniężnej stanowiącej przedmiot przepadku, kosztów sądowych lub pieniężnej kary porządkowej na podstawie prawomocnego orzeczenia sądowego wydanego w sprawie o przestępstwo lub wykroczenie;
- 4) wierzycielu - rozumie się przez to:
- a) osobę fizyczną, której wierzytelność została stwierdzona tytułem wykonawczym,
 - b) osobę fizyczną wykonującą działalność gospodarczą,

- c) osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której w związku z wykonywaną działalnością gospodarczą lub stosunkiem prawnym przysługuje wierzycielność,
- d) organ właściwy wierzyciela w rozumieniu art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów,
- e) właściwą jednostkę organizacyjną wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej,
- f) właściwy według przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.), zwanej dalej „Kodeksem karnym wykonawczym”, sąd w postępowaniu dotyczącym wykonania prawomocnego wyroku skazującego za przestępstwo lub wykroczenie, wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, postanowienia o kosztach sądowych albo postanowienia o nałożeniu pieniężnej kary porządkowej,
- g) organ administracji rządowej lub jego jednostka terenowa upoważniony do przekazywania informacji gospodarczych na podstawie przepisów odrębnych ustaw,
- h) organ jednostki samorządu terytorialnego upoważniony do przekazywania informacji gospodarczych na podstawie przepisów odrębnych ustaw;”

- po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) należności publicznoprawnej - rozumie się przez to obowiązek, o którym mowa w art. 2 § 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2016 r. poz. 599);”

3) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Udostępnianie informacji gospodarczych osobom trzecim nieoznaczonym w chwili przeznaczania tych informacji do udostępniania następuje wyłącznie za pośrednictwem biura informacji gospodarczej, chyba że przepisy prawa przewidują inny tryb udostępniania danych.”;

4) w art. 7:

a) w ust. 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a-1c w brzmieniu:

- „1a) wysyłanie w imieniu wierzyciela wezwania do zapłaty, o którym mowa w art. 14 ust. 1 pkt 3, art. 15 ust. 1 pkt 3 i art. 16 ust. 1 pkt 2;
 - 1b) udostępnianie, na zlecenie klienta biura, danych z rejestrów, o których mowa w art. 28 ust. 1, oraz danych zawartych w Monitorze Sądowym i Gospodarczym oraz Monitorze Spółdzielczym B;
 - 1c) dokonywanie analizy wiarygodności płatniczej podmiotu niebędącego konsumentem;”
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Przychody z działalności, o której mowa w ust. 2 pkt 1b-3, nie mogą przekraczać 10% ogólnych przychodów biura.”;
- 5) po art. 8 dodaje się art. 8a w brzmieniu:
- „Art. 8a. 1. Biuro jest obowiązane do przekazywania informacji gospodarczych w celu realizacji przez inne biuro wniosku, o którym mowa w art. 22a ust. 1.
2. Biuro, w terminie 6 miesięcy od dnia zawiadomienia ministra właściwego do spraw gospodarki o podjęciu wykonywania działalności gospodarczej, zawiera z biurami, które wykonują działalność gospodarczą w dniu podjęcia wykonywania działalności przez to biuro, umowy o przekazywanie informacji gospodarczych w zakresie określonym w ust. 1. O fakcie zawarcia każdej umowy biuro zawiadamia ministra właściwego do spraw gospodarki.”;
- 6) w art. 11:
- a) w ust. 1 w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8-11 w brzmieniu:
 - „8) dodatkowy tryb realizacji wniosku, o którym mowa w art. 22a ust. 1, jeżeli biuro przewiduje realizację tych wniosków również w innym trybie niż określony w art. 22a ust. 3;
 - 9) rodzaje dokumentów stwierdzających nieistnienie lub wygaśnięcie zobowiązania albo stanowiących podstawę do aktualizacji informacji gospodarczych;
 - 10) zasady i tryb zgłaszania sprzeciwu, o którym mowa w art. 15a, oraz postępowania wierzyciela w przypadku otrzymania sprzeciwu;
 - 11) szczegółowy tryb zgłaszania i rozpatrywania sprzeciwu, o którym mowa w art. 21a, oraz postępowania biura w przypadku otrzymania sprzeciwu.”;
- b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Zatwierdzony regulamin minister właściwy do spraw gospodarki publikuje na swojej stronie internetowej. Zarząd biura jest obowiązany do publikacji aktualnej treści regulaminu na stronie internetowej biura.

5. Przepisy ust. 1-4 stosuje się odpowiednio do wprowadzania i zatwierdzania zmian w regulaminie. Zarząd biura, przekazując do zatwierdzenia zmiany regulaminu, przesyła również tekst ujednolicony regulaminu uwzględniający te zmiany.”;

7) art. 12a otrzymuje brzmienie:

„Art. 12a. 1. W przypadku gdy ustawa przewiduje przekazywanie informacji gospodarczych do biura przez organ administracji rządowej lub jego jednostkę terenową albo wierzyciela, będącego organem właściwym wierzyciela w rozumieniu art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, właściwą jednostką organizacyjną wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej oraz właściwym według przepisów Kodeksu karnego wykonawczego sądem w postępowaniu dotyczącym wykonania prawomocnego wyroku skazującego za przestępstwo lub wykroczenie, wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, postanowienia o kosztach sądowych albo postanowienia o nałożeniu pieniężnej kary porządkowej, organ albo wierzyciel jest zobowiązany do przekazywania tych informacji wszystkim biurom znajdującym się w wykazie, o którym mowa w art. 11a ust. 2, oraz nie ma obowiązku zawierania z tymi biurami umów o udostępnianie informacji gospodarczych.

2. Organ jednostki samorządu terytorialnego może zawrzeć umowę, o której mowa w art. 12 ust. 1, o ile posiada upoważnienie, określone w przepisach odrębnych ustaw.”;

8) w art. 14:

a) w ust. 1

- pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) łączna kwota wymagalnych zobowiązań dłużnika będącego konsumentem wobec wierzyciela wynosi co najmniej 200 złotych oraz są one wymagalne od co najmniej 30 dni;”;

- dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) nie upłynęło 10 lat od dnia wymagalności zobowiązania.”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wierzyciele, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1a i 1b, mogą przekazać do biura informacje gospodarcze na zasadach i po spełnieniu dodatkowych warunków określonych w przepisach odrębnych.”;

c) po ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W przypadku zobowiązań wyrażonych w walucie obcej, spełnienie warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, ocenia się na podstawie średniego kursu walut obcych ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia wymagalności zobowiązania.”;

9) w art. 15:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

2) łączna kwota wymagalnych zobowiązań dłużnika niebędącego konsumentem wobec wierzyciela wynosi co najmniej 500 złotych oraz są one wymagalne od co najmniej 30 dni;”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wierzyciele, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 4 lit. g i h, mogą przekazać informacje gospodarcze do biura na zasadach i po spełnieniu warunków określonych w przepisach odrębnych.”;

c) po ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W przypadku zobowiązań wyrażonych w walucie obcej, spełnienie warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, ocenia się na podstawie średniego kursu walut obcych ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia wymagalności zobowiązania.”;

10) po art. 15 dodaje się art. 15a-15b w brzmieniu:

„Art. 15a. 1. Dłużnik, który otrzymał wezwanie do zapłaty, o którym mowa w art. 14 ust. 1 pkt 3 albo art. 15 ust. 1 pkt 3, może złożyć do podmiotu, który skierował do niego wezwanie, sprzeciw wobec zamiaru przekazania danych do biura.

2. Wezwanie, o którym mowa w art. 14 ust. 1 pkt 3 albo art. 15 ust. 1 pkt 3, zawiera informację o możliwości złożenia przez dłużnika sprzeciwu.

3. Tryb zgłaszania sprzeciwu, o którym mowa w ust. 1, oraz postępowania wierzyciela w przypadku otrzymania sprzeciwu, określa regulamin zarządzania danymi, o którym mowa w art. 11.

Art. 15b. 1. Przepisów art. 14 ust. 1 pkt 3 i art. 15 ust. 1 pkt 3 nie stosuje się w przypadku przekazania informacji gospodarczej o świadczeniach okresowych

wynikających ze zobowiązania, o którym została przekazana informacja do biura, jeżeli jest ona aktualna oraz do należności, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 4 lit. f, których płatność została rozłożona skazanemu lub ukaranemu na raty – w odniesieniu do poszczególnych rat.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wierzyciel informuje dłużnika o zamiarze przekazania informacji gospodarczej do biura.”;

11) po art. 16 dodaje się art. 16a i art. 16b w brzmieniu:

„Art. 16a. 1. Z zastrzeżeniem przepisów odrębnych ustaw, przepisów art. 14 ust. 1 pkt 1, 15 ust. 1 pkt 1 i 16 ust. 1 pkt 2 oraz art. 21a nie stosuje się do przekazywania informacji gospodarczych przez wierzycieli, o których mowa w art. 12a ust. 1 i 2.

2. Przekazywanie informacji gospodarczych do biur przez wierzycieli, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 4 lit. g i h, następuje wyłącznie w drodze teletransmisji i nie podlega opłatom na rzecz biura.

Art. 16b. 1. Komornik sądowy przekazuje do biura informacje gospodarcze o bezskutecznej egzekucji sądowej dłużnika niebędącego konsumentem dotyczące:

- 1) wierzyciela - określone w art. 2 ust. 1 pkt 1 albo 3,
 - 2) zobowiązania - określone w art. 2 ust. 1 pkt 4 lit. a-d
- o ile komornik sądowy takie dane posiada.”;

12) w art. 18:

a) w ust. 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) łącznej kwoty i waluty zobowiązań, o których mowa w art. 14 ust. 1 pkt 1 lub art. 15 ust. 1 pkt 1, wymagalnych w okresie ostatnich 12 miesięcy przed dniem przekazania ich do biura informacji gospodarczej albo każdej kwoty spełnionego świadczenia okresowego albo spłaconej raty zobowiązania;”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku zobowiązań do spełniania świadczeń okresowych albo zobowiązań o charakterze ratalnym za wywiązywanie się ze zobowiązań w rozumieniu ust. 1 uważa się także spłatę w pełnej wysokości wszystkich dotychczas wymagalnych świadczeń lub rat zobowiązania.”;

13) w art. 21 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Biuro dokonuje aktualizacji informacji gospodarczych:

- 1) na wniosek wierzyciela - nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku;
 - 2) w zakresie informacji, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1-3 i art. 2 ust. 1 pkt 4 lit. e, f lub j - w przypadku uzyskania uzasadnionej informacji o nieaktualności, nieprawdziwości lub niekompletności tych informacji, nie później niż w terminie 30 dni od dnia uzyskania uzasadnionej informacji.
- 14) po art. 21 dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Art. 21a. 1. Dłużnik może wnieść do biura sprzeciw dotyczący nieprawdziwości, nieaktualności, niekompletności lub niezgodności z ustawą przekazania lub przechowywania informacji gospodarczych, mających status informacji aktualnych. Dłużnik powinien udokumentować okoliczności uzasadniające sprzeciw.

2. W razie wniesienia przez dłużnika sprzeciwu, biuro może zwrócić się do wierzyciela lub dłużnika o dodatkowe wyjaśnienia.

3. Biuro wstrzymuje udostępnianie informacji gospodarczych objętych sprzeciwem na okres do 30 dni w przypadku uzasadnionego przypuszczenia, że dotyczą one zobowiązania, które nie istnieje lub wygasło. W pozostałych przypadkach, w razie wniesienia przez dłużnika sprzeciwu, biuro może wstrzymać udostępnianie informacji objętych sprzeciwem na okres do 30 dni.

3. Po rozpoznaniu sprzeciwu biuro:

- 1) dokonuje aktualizacji informacji gospodarczej w razie uzyskania uzasadnionej informacji o okolicznościach, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4 lit. e, f lub j albo o tym, że dane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1-3 są nieprawidłowe lub nieaktualne,
- 2) usuwa informację gospodarczą w razie uzyskania uzasadnionej informacji o okolicznościach, o których mowa w art. 31 pkt 4-9.

4. W przypadku powzięcia przez biuro uzasadnionych wątpliwości dotyczących aktualności, prawdziwości lub kompletności informacji gospodarczej w zakresie nieobjętym ust. 3, biuro może zawiesić ujawnianie tej informacji do czasu wyjaśnienia sprawy między stronami lub przez właściwy organ albo usunąć tę informację.

5. Wniesienie sprzeciwu oraz dokonanie na jego podstawie aktualizacji albo usunięcia informacji gospodarczej przez biuro nie podlega opłatom na rzecz biura.

6. Szczegółowy tryb zgłaszania i rozpatrywania sprzeciwu, o którym mowa w ust. 1, oraz postępowania biura w przypadku otrzymania sprzeciwu, określa regulamin zarządzania danymi, o którym mowa w art. 11.”;

15) po art. 22 dodaje się art. 22a w brzmieniu:

„Art. 22a. 1. Wniosek do biura o ujawnienie informacji gospodarczych o podmiocie niebędącym konsumentem może dotyczyć także informacji przechowywanych w innym biurze. We wniosku wskazuje się biuro, z którego ma zostać przekazana informacja gospodarcza oraz numer, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 lit. d albo pkt 3 lit. f podmiotu, którego dotyczą informacje gospodarcze objęte wnioskiem.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, może dotyczyć wyłącznie ujawnienia aktualnych danych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 i 3-6.

3. Biuro, którego dotyczy wniosek, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązane do przekazania informacji gospodarczych do biura, w którym został złożony ten wniosek, w drodze teletransmisji w terminie 24 godzin od momentu złożenia wniosku. Ujawnienie informacji gospodarczych podmiotowi wnioskującemu o te informacje, w przypadku złożenia wniosku osobiście w biurze albo w drodze teletransmisji, następuje w terminie 2 dni roboczych od momentu złożenia wniosku.

4. Biuro może określić dodatkowy, inny niż określony w ust. 3, tryb dostępu do informacji gospodarczej na wniosek, o którym mowa w ust. 1. W takim przypadku składający wniosek dokonuje wyboru trybu uzyskania informacji.

5. Biuro, w którym został złożony wniosek, o którym mowa w ust. 1, nie ujawnia danych składającego wniosek.

6. Ujawnienie informacji gospodarczej na podstawie wniosku, o którym mowa w ust. 1, podlega opłacie zgodnie z obowiązującym w danym biurze cennikiem, nie wyższej niż 30 złotych od informacji uzyskanych z jednego biura.”;

16) w art. 23 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje ust. 2-5 w brzmieniu:

„2. Jeżeli podmiot, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 lub 3, występuje z wnioskiem o ujawnienie informacji gospodarczych w celu poświadczenia o zakresie dostępnych w biurze informacji gospodarczych dotyczących tego podmiotu albo osoby fizycznej, biuro przekazuje informacje gospodarcze – stosownie do wyboru wnioskodawcy – w formie dokumentu elektronicznego albo wydruku.

3. Dokument albo wydruk, o których mowa w ust. 2, mogą dotyczyć także informacji przechowywanych w innych biurach, jeżeli wystąpi o to wnioskodawca. Przepisy art. 22a ust. 1 zdanie drugie oraz ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

4. Przekazanie informacji gospodarczych zgodnie z ust. 2 podlega opłacie zgodnie z obowiązującym w biurze cennikiem.

5. Organ administracji publicznej nie może żądać okazywania, przekazywania lub załączania do wniosku dokumentu albo wydruku, o których mowa w ust. 1 lub 2.”;

17) w art. 24 w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„1. Upoważnienie jest ważne nie dłużej niż 60 dni od dnia jego udzielenia.”;

18) w art. 25 w ust. 1:

a) zdanie wstępne do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„1. Do otrzymywania informacji gospodarczych oraz informacji z rejestru zapytań są uprawnieni:”;

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Szef Agencji Wywiadu – na zasadach i w trybie określonym w art. 34 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2015 r. poz. 1929, z późn. zm.⁷⁾);”;

19) w art. 27 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku ujawnienia informacji gospodarczych na podstawie art. 22a ust. 3, rejestr zapytań obejmuje oznaczenie biura, do którego złożono wniosek, o którym mowa w art. 22a ust. 1.”;

20) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Art. 28. 1. Biuro jest uprawnione do otrzymywania danych z:

- 1) rejestru PESEL na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2016 r. poz. 722 i 352);
- 2) krajowego rejestru urzędowego podmiotów gospodarki narodowej na zasadach określonych w ustawie z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 855);

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 2023 oraz z 2016 r. poz. 147 i 437.

- 3) Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej na zasadach określonych w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.⁸⁾);
- 4) Krajowego Rejestru Sądowego na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 687).

2. W przypadku stwierdzenia niezgodności między informacją gospodarczą otrzymaną od wierzyciela a danymi otrzymanymi z rejestrów wymienionych w ust. 1 biuro niezwłocznie:

- 1) wstrzymuje ujawnianie tej informacji gospodarczej;
- 2) powiadamia o niezgodności wierzyciela, od którego otrzymało informację gospodarczą.

3. Biuro może udostępniać dane, do których ma dostęp, zawarte w rejestrach wymienionych w ust. 1 oraz w Monitorze Sądowym i Gospodarczym oraz Monitorze Spółdzielczym B. Dane te biuro udostępnia w formach określonych w regulaminie wraz z informacją o czasie pozyskania tych danych przez biuro.

4. W przypadku gdy udostępnienie, o którym mowa w ust. 3, dotyczy danych, które można uzyskać bezpłatnie, biuro jest obowiązane poinformować o tym podmiot występujący do biura o udostępnienie tych danych.”;

21) po art. 30 dodaje się art. 30a w brzmieniu:

„Art. 30a. Obowiązek wierzyciela, o którym mowa w art. 30 ust. 1, oraz obowiązki biura, o których mowa w art. 21 ust. 3 pkt 1 i w art. 31 pkt 6 i 7, dotyczące:

- 1) aktualizacji informacji gospodarczych wynikają, w szczególności, z uzasadnionej informacji o:
 - a) zakwestionowaniu przez dłużnika istnienia zobowiązania w całości lub części, w tym o odmowie uznania długu,
 - b) uznaniu długu przez dłużnika w całości,
 - c) uznaniu zobowiązania przez dłużnika za przedawnione,
 - d) wykonaniu zobowiązania, w tym dokonaniu zapłaty w części,
 - e) oddaleniu prawomocnym wyrokiem sądu powództwa obejmującego część zobowiązania,

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 875, 978, 1197, 1268, 1272, 1618, 1649, 1688, 1712, 1844 i 1893 oraz z 2016 r. poz. 65, 352 i 615.

- f) stwierdzeniu prawomocnym wyrokiem, że zobowiązanie w części nie istnieje lub wygasło,
 - g) potrąceniu ze zobowiązania wierzytelności niższej niż objęta zobowiązaniem,
 - h) zwolnieniu dłużnika z długu w części,
 - i) odnowieniu zobowiązania w części,
 - j) przelewie wierzytelności w części na rzecz innej osoby,
 - k) przejęciu części długu przez inną osobę,
 - l) toczącym się postępowaniu sądowym dotyczącym zobowiązania;
- 2) usunięcia informacji gospodarczych wynikają w szczególności z uzasadnionej informacji o:
- a) wykonaniu zobowiązania, w tym dokonaniu zapłaty w całości,
 - b) oddaleniu prawomocnym wyrokiem sądu powództwa obejmującego całość zobowiązania,
 - c) stwierdzeniu prawomocnym wyrokiem sądu, że zobowiązanie w całości nie istnieje lub wygasło,
 - d) potrąceniu ze zobowiązania wierzytelności wyższej niż objęta zobowiązaniem,
 - e) zwolnienia dłużnika z długu w całości,
 - f) odnowienia zobowiązania w całości,
 - g) przelewie wierzytelności objętej zobowiązaniem w całości na rzecz innej osoby,
 - h) przejęciu długu przez inną osobę w całości.”;
- 22) w art. 31:
- a) pkt 7 otrzymuje brzmienie:
„7) na podstawie uzasadnionej informacji o wygaśnięciu zobowiązania;”,
 - b) w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:
„9) nie później niż po upływie 10 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, jeżeli dłużnikiem jest konsument.”;
- 23) po rozdziale 4 dodaje się rozdział 4a w brzmieniu:

„Rozdział 4a

Wezwania do zapłaty oraz analiza wiarygodności płatniczej podmiotu niebędącego konsumentem

Art. 31a. Biuro może dokonać w imieniu wierzyciela wezwania do zapłaty, o którym mowa w art. 14 ust. 1 pkt 3, art. 15 ust. 1 pkt 3 lub art. 16 ust. 1 pkt 2, jeżeli wierzyciel w umowie, o której mowa w art. 12, upoważni biuro do dokonania tego wezwania.

Art. 31b. 1. Biuro może dokonywać analizy wiarygodności płatniczej podmiotu niebędącego konsumentem po zawarciu umowy o dokonanie takiej analizy.

2. Przez wiarygodność płatniczą rozumie się zdolność do terminowego wywiązania się ze zobowiązania pieniężnego wynikającego z umowy.

3. W celu dokonywania analizy wiarygodności płatniczej biuro opracowuje sposób jej sporządzania.

4. Do analizy wiarygodności płatniczej biuro może wykorzystać wyłącznie informacje gospodarcze przechowywane przez biuro oraz dane, o których mowa w art. 9, art. 13 oraz art. 28.

5. Analiza wiarygodności płatniczej podmiotu niebędącego konsumentem zawiera również opis sposobu sporządzenia analizy oraz zestawienie informacji wykorzystanych do jej sporządzenia.”;

24) w art. 32 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Nadzór ministra właściwego do spraw gospodarki w zakresie dokonywania przez biuro analizy wiarygodności płatniczej obejmuje wyłącznie ocenę, czy zakres informacji wykorzystywanych do analizy jest prawidłowy.”;

25) uchyla się art. 37;

26) art. 41 otrzymuje brzmienie:

„Art. 41. 1. Przed podpisaniem protokołu kontroli osoba upoważniona do reprezentowania biura ma prawo zgłoszenia kontrolującemu umotywowanych pisemnych zastrzeżeń do ustaleń zawartych w protokole kontroli w terminie 7 dni roboczych od dnia otrzymania tego protokołu.

2. W razie zgłoszenia zastrzeżeń, o których mowa w ust. 1, kontrolujący obowiązany jest sporządzić wobec nich pisemne stanowisko wraz z uzasadnieniem, a w przypadku stwierdzenia ich zasadności zmienić lub uzupełnić protokół kontroli.”;

27) po art. 42 dodaje się art. 42a w brzmieniu:

„Art. 42a. Postępowanie kontrolne kończy:

- 1) podpisanie protokołu kontroli, o którym mowa w art. 39 ust. 3 albo
- 2) podpisanie protokołu kontroli przez kontrolującego, w trybie art. 42 ust. 2.”;

28) po art. 43 dodaje się art. 43a w brzmieniu:

„Art. 43a. 1. W razie naruszenia przez biuro przepisów ustawy w zakresie realizacji wniosków, o których mowa w art. 22a ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki może nałożyć na biuro karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej 200 000 złotych.

2. Jeżeli biuro, mimo dwukrotnego nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, narusza przepisy ustawy w zakresie realizacji wniosków, o których mowa w art. 22a ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wydaje decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez biuro. Przepis art. 43 ust. 4 stosuje się odpowiednio.”.

Art. 11. 1. Biuro informacji gospodarczej prowadzące działalność w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy jest obowiązane dostosować regulamin zarządzania danymi do art. 11 ust. 1 pkt 8-11 ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy i dostosowany regulamin przekazać nie później niż w terminie 14 dni od dnia uchwalenia jego zmian ministrowi właściwemu do spraw gospodarki do zatwierdzenia.

2. W razie nieprzekazania przez biuro informacji gospodarczej ministrowi właściwemu do spraw gospodarki do zatwierdzenia regulaminu zarządzania danymi w terminie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wydaje decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez biuro.

3. Regulaminy zarządzania danymi lub zmiany w regulaminach przekazane do zatwierdzenia przez ministra właściwego do spraw gospodarki przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i niezatwierdzone do tego dnia podlegają zwrotowi celem dostosowania, o którym mowa w ust. 1.

Art. 12. 1. Biura informacji gospodarczej prowadzące działalność gospodarczą w dniu wejścia w życie niniejszego przepisu zawierają umowy, o których mowa w art. 8a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 10 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu. O fakcie zawarcia każdej umowy biuro zawiadamia ministra właściwego do spraw gospodarki.

2. W przypadku niezawarcia przez biuro informacji gospodarczej umów, o których mowa w art. 8a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wydaje decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez biuro.

Art. 13. Wysłane przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu a doręczone po tym dniu wezwania do zapłaty, o których mowa w art. 14 ust. 1 pkt 3, w art. 15 ust. 1 pkt 3 i w art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 10, uznaje się za skuteczne, jeżeli spełniały warunki dotychczasowe.

Art. 14. Do informacji gospodarczych o dłużnikach będących konsumentami udostępnianych przez biura w dniu wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 10, niespełniających warunku, o którym mowa w art. 14 ust. 1 pkt 4 tej ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się przepisu art. 31 pkt 9 ustawy, o której mowa w art. 10 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 15. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 2017 r., za wyjątkiem:

- 1) art. 3, art. 5, art. 10, art. 13 i art. 14, które wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 2018 r. oraz
- 2) art. 6, art. 11 i art. 12, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

ZA ZGODNOŚĆ POD
WZGLĘDEM PRAWNYM,
LEGISLACYJNYM I
REDAKCYJNYM

Zastępca Dyrektora
Departamentu Prawnego

Bożena Łukasik
Bożena Łukasik
radca prawny